

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 157

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 februarie 2005

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
D E C R E T E		D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E	
30.	1	106.	8
31.	2		
32.	2		
33.	3		
34.	3		
35.	4		
36.	4		
37.	5		

D E C R E T E

PREŞEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Fetești domnul Reghină D. Ion.

PREŞEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.
Nr. 30.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui magistrat**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Pitești domnul Stan Mircea.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 31.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui magistrat**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Sectorului 1 București doamna Suciu Alina Raluca.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 32.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Brăila domnul Teodorescu Cristian Dragoș.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 33.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 59 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, precum și ale art. 36 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 9 din 13 ianuarie 2005,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Oprea Liliana se numește în funcția de judecător la Judecătoria Slatina.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 34.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 59 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, precum și ale art. 36 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 9 din 13 ianuarie 2005,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Dumitrescu Paulică se numește în funcția de judecător la Judecătoria Slatina.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 35.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 59 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, precum și ale art. 36 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 265 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Barbu Silviu-Gabriel, procuror militar inspector la Parchetul Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel, se numește în funcția de judecător la Tribunalul Brașov.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 36.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 59 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, precum și ale art. 36 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 236 din 30 noiembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Pinteza Mihaela, judecător la Judecătoria Botoșani, se numește în funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 37.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A N r. 76

din 8 februarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. e) și h)
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Constituție și nici cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 octombrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 6.979/C/2004, **Judecătoria Arad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de inculpatul Daniel Arsănache, trimis în judecată, în stare de arest preventiv, pentru săvârșirea, în condițiile concursului real de infracțiuni prevăzute de art. 33 lit. a) din Codul penal, a infracțiunii de ultraj prevăzute de art. 239 alin. 3 și 4 din Codul penal și a infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 din Codul penal. Măsura arestării preventive a fost menținută de instanță și în cursul judecării, constatându-se că temeiurile avute în vedere la luarea acestei măsuri subzistă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală, care prevăd condiția ca inculpatul să fi săvârșit o infracțiune, încalcă dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție. În art. 17 alin. 1 din Codul

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Arsănache în Dosarul nr. 6.979/C/2004 al Judecătoria Arad.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată. Se arată că textul de lege criticat asigură respectarea garanțiilor constituționale referitoare la prezumția de nevinovăție, nefiind încălcate, astfel cum susține autorul excepției, prevederile art. 23 alin. (11) din

penal se prevede că infracțiunea este fapta care prezintă pericol social, săvârșită cu vinovăție și prevăzută de legea penală. Or, stabilirea vinovăției se face numai după judecarea faptei, printr-o hotărâre judecătorească definitivă. De aceea, în opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece, în temeiul lor, inculpatul este presupus vinovat de săvârșirea unei infracțiuni, încălcându-se astfel prezumția de nevinovăție. De asemenea, se consideră că motivul prevăzut în art. 148 alin. 1 lit. h) din Codul de procedură penală ca „inculpatul să fi săvârșit o infracțiune” contravine și prevederilor art. 20 din Constituție, prin aceea că încalcă art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acest motiv nu este prevăzut printre cazurile în care o persoană poate fi privată de libertatea sa.

Judecătoria Arad consideră că prevederile art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală sunt constituționale, deoarece nu contravin dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție, referitoare la prezumția de nevinovăție, precum și, de asemenea, prin aplicarea art. 20 din Legea fundamentală, nici celor ale art. 5 pct. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, având în vedere că dispunerea măsurii arestării preventive este un mijloc menit să faciliteze desfășurarea urmăririi penale și a procesului penal în general. Așa fiind, este evident că înțelesul atribuit art. 148 alin. 1 lit. e) și h) nu este acela că inculpatului i se impută deja săvârșirea unei infracțiuni, fapt ce nu poate fi stabilit decât prin hotărârea de condamnare rămasă definitivă, ci că există probe sau indicii considerate temeinice, în raport cu stadiul în care se află procesul penal, despre săvârșirea unei infracțiuni, pentru ca, pe acest temel, să se poată lua măsura arestării preventive. Se mai menționează că însăși Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede la art. 5 pct. 1 lit. c) situația în care persoana a fost arestată sau reținută în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente „atunci când există motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune [...]”. În spiritul convenției, prezumția de nevinovăție nu exclude arestarea preventivă. În concluzie, Guvernul arată, în punctul său de vedere, că garanțiile pe care Codul de procedură penală le prevede pentru respectarea prezumției de nevinovăție sunt în deplină concordanță atât cu prevederile constituționale, cât și cu normele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate, stabilind condițiile și cazurile în care se dispune arestarea inculpatului, nu contravin în nici un mod reglementărilor art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pentru ca acestea din urmă să fie aplicate cu prioritate. În plus, măsura arestării preventive este o restrângere a libertății persoanei, permisă de Constituție prin art. 53, în scopul desfășurării instrucției penale, iar condiția ca fapta imputată să fie prevăzută de legea penală, ca o infracțiune de o anumită gravitate, reprezintă tocmai o garanție împotriva luării arbitrare a acestei măsuri. Totodată, arată că dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. h) din Codul de procedură penală sunt în concordanță și cu prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție, referitoare la prezumția de nevinovăție. În

concluzie, Avocatul Poporului consideră că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală, potrivit cărora: „*Măsura arestării inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și numai în vreunul din următoarele cazuri: [...] e) inculpatul a comis din nou o infracțiune ori din datele existente rezultă necesitatea împiedicării săvârșirii unei alte infracțiuni; h) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață alternativ cu pedeapsa închisorii sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe certe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.*”

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții legale sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție, potrivit cărora, „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*”. Totodată, prevederile art. 148 alin. 1 lit. h) sunt considerate ca fiind contrare, prin aplicarea art. 20 din Constituție, și dispozițiilor art. 5 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care enumeră cazurile și condițiile în care o persoană poate fi privată de libertate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru considerentele ce urmează:

1. În ceea ce privește contrarietatea dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală cu prevederile din Constituție privitoare la prezumția de nevinovăție, autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceasta decurge din condiția cerută de lege pentru luarea măsurii arestării inculpatului, aceea ca el să fi săvârșit o infracțiune. Or, termenul „*infracțiune*” prevăzut în acest text are înțelesul arătat în art. 17 alin. 1 din Codul penal, acela de faptă care prezintă pericol social, săvârșită cu vinovăție și prevăzută de legea penală. Cum stabilirea vinovăției nu se poate face decât printr-o hotărâre de condamnare definitivă, dispozițiile legale criticate, arată autorul excepției, sunt neconstituționale, deoarece, pe baza acestora, inculpatul este presupus vinovat de săvârșirea unei infracțiuni, încălcându-se astfel prezumția de nevinovăție.

Analizând această critică, Curtea constată că este nefondată. Dispozițiile art. 148 din Codul de procedură penală, care prevăd cazurile și condițiile în care poate fi dispusă măsura arestării preventive, fiind incluse în titlul IV al Părții generale a Codului de procedură penală, privitor la măsurile preventive și alte măsuri procesuale, în capitolul I intitulat „*Măsurile preventive*”, secțiunea IV, denumită „*Arestarea preventivă*”, dezvăluie natura juridică a măsurii procesuale examinate, aceea de mijloc de dinamizare a urmăririi penale și a procesului penal în general. Din interpretarea rațională a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală nu rezultă că inculpatului i se impută săvârșirea unei

infracțiuni, fapt care nu poate fi stabilit decât prin hotărâre judecătorească de condamnare rămasă definitivă, ci că există probe sau indicii considerate ca fiind temeinice, în raport cu stadiul în care se află procesul penal, despre săvârșirea unei infracțiuni. Folosirea în art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală a termenului „infracțiune” în locul celui de „faptă prevăzută de legea penală” are o semnificație pur tehnică, aceasta desemnând încadrarea faptei, cu privire la care există probe sau indicii temeinice că a fost săvârșită de inculpat, într-un anumit text de lege, care prevede fapta ca infracțiune și o sancționează cu o pedeapsă de o anumită gravitate. De aceea, nu se poate susține că dispozițiile legale examinate ar fi contrare prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție privitoare la prezumția de nevinovăție.

2. În motivarea neconstituționalității dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. h) din Codul de procedură penală, se arată, de asemenea, că acestea ar fi contrare unor prevederi ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În opinia autorului excepției dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. h) din Codul de procedură penală trebuie înțelese și aplicate în corelație cu prevederile art. 5 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care enumeră la lit. a)–f) cazurile și condițiile în care o persoană poate fi privată de libertatea sa, în special cu prevederile lit. c), conform cărora unul dintre cazurile în care o persoană poate fi privată de libertate există „dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorităților judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșescă o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia”. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste dispoziții din Convenție, care sunt de strictă interpretare, sunt încălcate de cele ale art. 148 alin. 1 lit. h) din Codul de procedură penală, care se referă nu la simple „motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune”, ci la condiția ca inculpatul să fi săvârșit fapta cu forma de vinovăție cerută de lege pentru existența infracțiunii. Se arată, totodată, că, întrucât noțiunea de inculpat implică lipsa unei hotărâri judecătorești de condamnare rămasă definitivă, măsura prelungirii arestării preventive contravine Constituției, deoarece echivalează cu o constatare a vinovăției, deși aceasta nu a fost legal stabilită.

Analizând criticile de neconstituționalitate aduse și sub aceste aspecte dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. h) din Codul de procedură penală, Curtea constată că nici acestea nu pot fi primite. Așa cum s-a arătat mai sus, pe baza dispozițiilor legale criticate, inculpatul nu este considerat

vinovat de săvârșirea infracțiunii, ci se constată numai că există probe sau indicii că inculpatul a săvârșit o infracțiune de o anumită gravitate, temei suficient pentru a se putea lua măsura arestării preventive ca mijloc pentru desfășurarea normală a procesului penal, astfel cum se prevede și în art. 5 pct. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Pe de altă parte, garanțiile procesuale pe care legea le oferă inculpatului și, în special, dreptul acestuia de a se plânge împotriva măsurii arestării preventive atestă conformitatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile art. 23 alin. (2) din Constituție, care impun ca măsura arestării preventive să se ia numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

Curtea Constituțională a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. h) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 281/2003. Astfel, prin Decizia nr. 26 din 15 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 26 mai 2000, s-a constatat că aceste dispoziții nu contravin prevederilor constituționale privitoare la prezumția de nevinovăție, și nici celor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la libertatea persoanei.

Cu acest prilej s-a reținut că și în alte țări membre ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se regăsesc prevederi asemănătoare. De exemplu, în art. 144 din Codul de procedură penală francez se prevede că „detenția provizorie poate fi ordonată sau prelungită în materie criminală și în materie corecțională, dacă pedeapsa prevăzută de lege este egală sau mai mare de un an închisoare în caz de delict flagrant ori mai mare de doi ani închisoare în celelalte cazuri, în situațiile în care detenția provizorie a persoanei puse sub urmărire penală este unicul mijloc de a conserva probele sau indiciile materiale sau de a împiedica fie o presiune asupra martorilor sau victimelor, fie o concertare frauduloasă între persoanele puse sub urmărire și complici. Măsura arestării preventive se dispune și atunci când detenția este necesară spre a proteja persoana în cauză, pentru a pune capăt infracțiunii sau pentru a preveni săvârșirea din nou a acesteia, precum și pentru a garanta menținerea persoanei respective la dispoziția justiției sau pentru a apăra ordinea publică de tulburarea cauzată prin infracțiune”.

Considerentele și soluția Deciziei nr. 26 din 15 februarie 2000 își păstrează valabilitatea și sunt aplicabile și în prezenta cauză, constatându-se că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței sale în această materie.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Arsănașche în Dosarul nr. 6.979/C/2004 al Judecătoriei Arad.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR

ORDIN

privind eliberarea de duplicate ale autorizațiilor emise de Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, distruse, pierdute sau furate

Având în vedere prevederile:

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2001 pentru stabilirea unor măsuri privind înființarea, organizarea/reorganizarea sau funcționarea, după caz, a unor ministere, organe de specialitate ale administrației publice centrale și instituții publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 233/2001, cu modificările ulterioare, coroborată cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2003 pentru stabilirea unor măsuri privind înființarea, organizarea, reorganizarea sau funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, a ministerelor, a altor organe de specialitate ale administrației publice centrale și a unor instituții publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 194/2004, cu modificările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România, republicată, cu modificările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 755/2003 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor;

— Hotărârii Guvernului nr. 633/2003 privind înființarea pe lângă Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor a unei activități finanțate integral din venituri proprii, în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 755/2003,

președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor emite următorul ordin:

Art. 1. — În cazul distrugerii, pierderii sau furtului autorizației pentru efectuarea de operațiuni cu metale prețioase, aliaje ale acestora și pietre prețioase, emisă de Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, se va elibera un duplicat, la cererea persoanelor îndreptățite interesate.

Art. 2. — În vederea eliberării duplicatului, pe lângă cererea formulată în acest sens se vor depune la Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor următoarele documente:

a) în cazul autorizației distruse sau pierdute:

— dovada achitării anunțului de declarare a nulității autorizației într-un cotidian de largă circulație;

b) în cazul autorizației furate:

— dovada achitării anunțului de declarare a nulității autorizației, potrivit procedurii prevăzute la lit. a);

— copia certificată pentru conformitate de pe reclamația făcută la poliție.

Art. 3. — Duplicatul va avea înscrise pe față mențiunea „Duplicat” și pe verso „Document cu valoare de original”, semnătura reprezentantului legal al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor și ștampila rotundă.

Art. 4. — Pentru eliberarea duplicatului se percepe o taxă în valoare de 500.000 lei.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi dus la îndeplinire de către Direcția pentru metale prețioase și pietre prețioase și Direcția economică și resurse umane din cadrul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

Art. 6. — Prezentul ordin se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,
Cătălin Florin Teodorescu

București, 11 februarie 2005.

Nr. 106.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 005297